

netop vilde være særlig godt egnede til at være Kirkens Tjenere, og naar Kvinderne nu udtrykkelig udelukkes fra disse Stillinger, staar dette for mig som en Deklassering af Kvinderne, hvad hverken jeg eller mit Parti vil gaa med til.

Statsministeren: Af de stillede Ændringsforslag kan jeg tiltræde saavel den nye Affattelse af Lovforslagets Titel som Indholdet af den ændrede § 1. Jeg har heller intet imod den Tanke, som er udtrykt i Betænkningen, at der kunde være Stillinger indenfor Militæretaten, som Kvinder meget vel kunde overtage, f. Eks. Kontorarbejde eller Arbejde ved Depoter, Hospitaler o. l., og hvis dertil sigtende Ændringsforslag bliver stillet, skal jeg ikke modsætte mig det.

Det eneste Stridspunkt, som bliver tilbage, er derfor det af Flertallet opstillede Forslag om, at Kvinder ikke maa faa Adgang til kirkelige Embeder, der udkræver Ordination. Naar man som den meget ærede Dame (Inger Gautier Schmit), der er Ordfører for Flertallet, siger, at man ikke vil underkende Kvindernes Evne til at blive Præster, saa kan jeg ikke se, at der er nogen retslig Basis for at nægte Kvinder Adgang til at komme til at beklæde dette Embede lige saa vel som andre. Det, der maa tilstræbes, og det, som jeg tilstræber med det Lovforslag, jeg har forelagt, er, at Kvinder, hvor ikke faktiske Omstændigheder udelukker det, skal have den samme Adgang til Embeder som Mænd. Mig forekommer det, at for en fordomsfri Betragtning er det umuligt at gøre nogen Indvending imod, at Kvinder kommer til at beklæde Præsteembeder. Jeg maa endog saa skønne, at Kvinder er særdeles egnede, ja ganske særlig egnede til at være Præster. Der er jo mange Kvinder, som er veltalende — vi har set to Prøver paa det her i Dag —, og til at varetage den Barmhertighedsgerning og den Kærlighedsgerning, der paahviler Præsterne, og som maaske er den vigtigste Del af deres Arbejde, maa Kvinder dog siges at være fortrinligt egnede fremfor Mænd. Jeg maa derfor vende mig som Modstander mod den Fordom, som giver sig Udslag i det foreliggende Ændringsforslag, og meget fraraade, at man vedtager det.

Kirkeministeren (Poulsen): Jeg maa ligesom Statsministeren meget beklage det af Flertallet stillede Ændringsforslag, hvorved Kvinder udelukkes fra kirkelige Embeder, hvortil der kræves Ordination. Jeg

gør det saa meget mere, som vi i Virkeligheden her staar overfor det afgørende Punkt med Hensyn til Kvinders og Mænds Ligestilling. Thi der er ingen Tvivl om, at Kvindernes underordnede Stilling lige overfor Mændene bundet allerdybest i det religiøse. Det er bekendt, at indenfor Hedenskabet regnedes Kvinderne ikke for ret meget; det var i Virkeligheden først med Kristendommen, at man fik dybere Agtelse for Kvinderne. Apostelen Paulus turde trods hele Tankegangen indenfor Hedenskabet sige: Her er ingen Forskel mellem Kvinder og Mænd, han turde hævde det, og jeg er sikker paa, at det, der har været den stærkeste Løftestang i Arbejdet for Kvindernes Højnelse, har netop været det kristelige Synspunkt, som Paulus har givet Udtryk i disse Ord: Her er ingen Forskel mellem Kvinder og Mænd. Nu hører jeg ganske vist, at der bliver sagt, at det tværtimod er saaledes, at indenfor Hedenskabet havde man Præstinder. Ja, men man glemmer at føje til, at disse Præstinder var Tempelskøger, og man har deri det allerstærkeste Vidnesbyrd om, hvilken Foragt man indenfor Hedenskabet havde for Kvinderne. Nej, det er Kristendommen, der har ført Kvinderne frem, og ned gennem Tiderne har Kvindernes Forkyndelse indenfor den kristne Menighed netop været noget ganske overordentlig værdifuldt. Derfor beklager jeg i høj Grad, at man nu vil udelukke dem fra at tage en Gerning op, som jeg mener ganske særlig ligger for dem. Man er ikke bange for at sende Kvinderne ud paa Missionsmarken, og derude gør de en overordentlig god Gerning. Jeg skal minde om en Kvinde, som adskillige sikkert kender, Frøken Anne Marie Petersen, der arbejder i Löventhals Mission. Hun har vistnok prædiket i adskillige Kirker herhjemme i Danmark. Jeg har selv to Gange været i det Tilfælde at tale sammen med Frøken Anne Marie Petersen, og jeg maa sige, at jeg sad ved disse Lejligheder og tænkte: Gid mange danske Præster kunde aflægge et Vidnesbyrd lige saa varmhjertet og lige saa personligt som Anne Marie Petersen. Og saa kommer man her og vil ved Lov forbyde en saadan Kvinde at blive Præst, selv om der skulde være en Menighed, der ønskede hende, og en Kvinde staar op og anbefaler et saadant Forbud. Jeg kunde tænke mig en Opgave, der var smukkere for et af de første kvindelige Medlemmer i dette Ting.

Der bliver saa sagt som Begrundelse for at udelukke Kvinderne, at man maa vente,